

שבת כ' שבט התשפ"ג

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
17:06	17:58	18:35
17:03	17:55	18:31
17:03	17:55	18:31
17:06	17:58	18:34

י-ם
ת"א
חיפה
ב"ש

כל הזכויות שמורות ©

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

פרשת יתרו המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

לע"נ: מר"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

"אם יש לך תפוח אחד, ולי יש תפוח אחד ונחליף- לכל אחד מאיתנו יהיה תפוח אחד. אם לך יש רעיון אחד, ולי יש רעיון אחד ונחליף, לכל אחד מאיתנו יהיו שני רעיונות."

מה השמן תחילתו
מר וסופו מתוק!
כך הן דברי תורה,
אדם מצטער בהם
בתחילה ועושה בהם
אחרית טובה. שנאמר
"והיה ראשיתך מצער
ואחריתך ישגה מאוד."

וחכל בשביל מה? כשהיה רבנו החפץ חיים זצ"ל למסתובב ברחבי הערים והעירות עם חיבוריו להפיצם, ולהחדיר אגב כך תורה ודעת בין היהודים במקומות מושבותיהם, כשהמאמץ עולה לו **בטיחא מרובה**, נשאל על ידי מקורביו מדוע הוא טורח כל כך ומסתובב בעצמו בכל המקומות להפיץ את ספריו?
נענה מרן הח"ח ואמר לשואליו: הגה ה"פריצים" נוהגים כידוע לערוך מדי פעם ציד ביערות שבשטחי אחוזותיהם, וטורחים הם בכך כמה טרחות ויגעוים כמה יגיעות, והכל בשביל מה?
שמה יצליחו לתפוס צבי אחד, לצוד דוב אחד, זאב אחד. אף אני כך, כל עמלי הוא למשוך לעבודת הבורא ב"ה ר' צבי אחד ר' דוב אחד, ר' זאב אחד...

וירד משה בן החר מלמד שלא היה בשה פונה לעסקיו (רש"י)
בעל "תפארת שלמה" ז"ל מרדומסק בא פעם בפרוס חג השבועות אל הרבי מקוזמיר ז"ל ורצה להישאר אצלו עד לאחרי החג.
אמר לו הרבי מקוזמיר: רש"י אמר, כי משה רבנו לא פנה לעסקיו אלא מן החר אל העם. קשה איפוא, וכי מה עסקים היו לו למשה רבנו? כלום סוחר- עצים היה, או שמה נשא-ונתן במסחרים אחרים? ברם, הכוונה היא, שבזמן שהיה משה צריך לפעול בעד ישראל, לקרבם אל אביהם שבשמים, **הסיה דעתו** אפילו מעבודת-הבורא שלו, אלא שקד בעיקר על העלאת ישראל למדרגה רמה...

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה

אפשר לחיות רגוע ואפשר לחיות גרוע

הבעל שם טוב אמר, כי כל אדם נידון בשמים לפי פסק דינו שלו, שכשהוא רואה לפעמים את חברו עושה מעשה רע, הרהו **חורץ את משפטו**, שראוי הוא לעונש זה וזה, בעודנו שוכח כי הוא עצמו עשה פעם כמעשה זה ובדבריו חרץ את משפטו גם הוא. זהו שאמר הכתוב: "כי בדבר אשר זדו עליהם" - העונש ניתן תמיד כפי שחרץ אדם על עצמו....

כדי שהאמת תצמח צריך תחילה לקבור את השקר

הדבר היקר בעולם מה נפלא הוא **טבע האדם** שכל שהוא משקיע בזולתו, כך נקשר הוא אליו יותר ברגשי אהבה וחיבה. טובות ה' לברואיו למרות שהם כוללות את כולן בכל זאת רוב בני אדם הם **כעוורים מלהכיר אותם**. מדוע?

לע"נ מנחם נחום בן אליהו

מתפללי בית הכנסת "טווג" בו שימש רבי **יהודה מועלם** זצ"ל כשבעים שנה רב וחזן. הרגישו מתיקות גדולה עת הגיע הרב להתפלל ולמסור שיעורי תורה במקום. ארע פעם וערכו שם מכירה "מסוימת" ואמר המוכר כי מי שיזכה במכירה, הרב **יברכו לישועה** לה נצרך ומוכטתו לו כי יושע. היה שם יהודי אשר שנים רבות לא נפקד בזש"ק, הלה קפץ מיד על ההזדמנות וזכה במכירה, הוא כמובן ביקש מהרב שיבטיחו כי יפקד **בנו זכר**. הרב בירכו כמבוקשו, אך לא הבטיחו (שכן הרב בענוותנותו לא היה זה שהכריז כי הקונה ייושע...) הלה הפציר ברב שיבטיח. ואז הבטיחו הרבה שיזכה לשנה הבאה בבן זכר. מי שראה הלה כי עת רצון כעת, ביקש מהרב שיבטיח גם **עבור אחותו** המצפה לילדים כי תוכה לבן. הרב נאות והבטיח. ולשנה הבאה נולד לו בן ואף לאחותו...

נקודה לפחששה
נשאלת השאלה: מדוע הפרשה קרויה דווקא על שם כומר לעבודה-זרה שהתגייר - "יתרו" ולא על שם מתן תורה וכדומה...?
לתשובה נשתמש בסיפור: הלך **האריה** רעב ביער ופוגש בארוחת צהריים פוטנציאלית - הערמומי שבחיות - **השועל**. כשהשועל מבין שהוא נבחר לשרת כ"מנת קרב" לאריה, התחכם ואמר לו: "איני כדאי להיאכל, אני רזה ולא טעים במיוחד... אבל בתוך היער יושב אדם נשען על עץ והוא שוקל 80/90 קילו זה בהחלט יכול להוות משהו טיפה יותר מנשנוש בשבילך..." שואל האריה: "הן זו עבירה לטרוף בן-אדם?"...
ענה השועל: "אל תדאג כתוב: 'פוקד עוון אבות על בנים, על שלשים ועל ריבעים', אתה תעשה עבירה ומי שישלם עליה יהיו הבנים, הנכדים והנינים שלך..." שמח האריה ורץ לטרוף את האדם... בדרך **נפל לבור מנסוה**. זעק לעבר השועל העומד מצחק בשפת הבור: "אמרת לי שעל העבירות שלי ישלמו הדורות הבאים אחרי, אז למה אני נענש עכשיו?..." ענה השועל: "אתה נענש עכשיו על מה שאביתך עשו..." התפלא האריה: "**אבל זה לא פייד!**... למה שאני אשלם על חטאי אבותי?... החזיר השועל: "אהההההה... מענין...! כשזה היה הפוך זה הסתדר לך מצויין... מה פתאום עכשיו אתה מתפלא?... כמובן שהבנים, הנכדים, הנינים. נענשים רק אם הם ממשיכים בחטאי אבותיהם
כשהאדם נגוע כל מערכת **קבלת ההחלטות** שלו משתנה... לכן יתרו היחיד מכל מי שממע על מתן תורה לעם היהודי. היה מספיק אמיץ לוותר על נוחות הרגלים. דרך חיים. כבוד. מעמד... רק כדי להצטרף לאמת לא מוחה בעליל... וזכה שהפרשה נקראת על שמו.
שנוכה לשנות הרגלים לא טובים - למרות הקושי! (העורך)

"דרך ארץ?" שהאדם יחשוב בליבו הדרכים שיש לו לנהוג וליכר בהן. כדי שיתרצה בהן בפני המקום ובפני הבריות.

מעשה בכית-חולים שהוקם לרווחת תושבי המקום, נקבצו גבירים ועסקנים, הועלה על נס גודל-החסד בהקמת בית חולים יהודי ודובר על סכומי העתק המחוייבים בעבורו.
 קם נדיב אחד, **זחוח דעת**, והודיע כי תורם הוא עשרים מיטות לבית החולים. ובעוקצנות שאל: "אני תרמתי עשרים מיטות, וה'בטלנים' עמלי-תורה, מה תרמו הם?" ועל אחר נענה: "עיר שאין בה רופא - אסור לדור בה! אך גם עיר שאין בה עשרה בטלנים - המבטלים הבלי עולם הזה ועוסקים בתורה - גם בה אסור לגור!"
אתה הנדבן תרמת עשרים מיטות. ולומדי תורה תרמו **זכות מאתיים אנשים** שכלל לא יחלו ולא יזדקקו לשרות הרפואי...

"כאשר בן תורה מתרשל במלאכת שמים - בלימוד התורה, יש יהודי בפריו אשר משום כך מחלל שבת, - **משום שהרב** לומד מהבן תורה למעט בלימוד התורה, והבעל בית לומד מהרב לזולזל במצוות עד שהרחוק מחלל שבת משום כך".

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

לאחר שעשה אדם את המוטל עליו, יקבל הכל באהבה, וידע כי **הכל לטובה**.
 שאין דבר רע יורד מן השמים וכל דעביד רחמנא - לטב עביד, לטובת הנפש או לטובת הגוף.

שופט בבית משפט פונה לנאשם ושואל: "למה לא שכרת עורך דין?" הנאשם: "אף עורך דין לא הסכים לייצג אותי ברגע שהתברר להם שאני חף מפשע..."

דלי סדוק לנושא דליים שחילק מים בעירה היו **שני דליים** גדולים שאותם נשא משני צדי המוט. באחד הדליים היה **סדק**, והשני היה שלם ללא פגם. הדלי הראשון נשא את כל כמות המים עד לבית האדון, ואילו הדלי השני הגיע כשבו רק מחצית מכמות המים. הדלי השלם היה גאה מאוד, ואילו הדלי הסדוק היה מבויש. גם נושא הדליים כעס עליו. יום אחד כאשר נשא האיש את דליו בשביל, גילה, שיש הבדל בן שני צידיו. בצד אחד צמח רק **עשב דל**, ובצד השני צמחו **פרחי בר מלבליים**.
 תמה האיש: מי הצמיח את הפרחים הנהדרים האלה? והבין: הדלי הסדוק, שהשקה במשך שנים רבות את השביל, הוא שהצמיח את הפרחים הנפלאים.
 לא תמיד ה"שבר" הוא חסרון. לעיתים דווקא העובדה שלא הכל מושלם, דווקא כשנכשלים, דווקא כשעובדים על החסרונות ומתגברים על הכישלונות, **דווקא אז מתקדמים וצומחים**.

פולניה אחת נתפסה גונבת סלסלת תפוחים מהסופר. היא עומדת לדין, והשופט שואל: "האם זה נכון שגנבת סלסלת תפוחים מהסופר?" "נכון", עונה הפולניה.
 "כמה תפוחים היו שם?" "חמישה", עונה הפולניה. "אם כך", פוסק השופט, "אני גוזר עליך 5 ימי מאסר."
 לפתע מתפרץ הבעל לאלולם בית המשפט וצועק לשופט: "אתמול היא גנבה **אשכול ענבים!**"

הצלחה וישועה בכל התחומים יהודה בן בת שבע אבישלוס בן אורה רפאל ארז בן הדסה צביה

אנשי ריב ומדון
 לכאורה מה היה חסר לבני ישראל במדבר? מזון היה להם ברווח, בגדים לא חסרו להם, שהרי "שמלתם לא בלתה"
 אם כן, על מה היו מריבים זה עם זה? אלא כך דרכה של מחלוקת: **בעלי ריב** מוצאים מקום למחלוקת **אפילו במדבר**.

משולחן גבוה
 דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

"וַיִּשְׁמַע יְתֵרוֹ כִּהְיוּ מֵדִין כְּהֵן מִדֵּין וְלֹא הָיוּ מִשֵּׁה..." (שמות יח, א).
ליתרו היה קושי רב לעזוב את מעמדו ולהגיע אל עם ישראל במדבר, על אף שבמשך ארבעים שנה שהה משה רבינו במחיצתו והשפיע עליו מהמדידות היקרות והנעלות שלו, יתרו עדיין היה בחקר היהדות, חוקר ודורש, ועד אותה העת לא הגיע למסקנה.
 וזאת בגלל שהיה יתרו מדין - מלך ובעל מעמד, אם הוא יכיר באמת ויצטרף לעם היהודי עליו להרכין את ראשו ולהיות כאחד הפשוטים, וזה לא קל. ישנם אנשים רבים ששואלים, "מדוע פרופסור פלוני, קצין אלמוני, שר פלוני, לא מתקרבים ליהדות?" אולם אין הם מבינים שקשה מאוד ברגע אחד להרכין את הראש ולהיות כאחד מבעלי התשובה הפשוטים שרק כעת התחיל את דרכו. אנשים אלו נמצאים במעמד כה גבוה שקשה להם מאוד להרכין את הראש ולהודות באמת.
בכדי שיתרו יגיע למידת הענווה והרכנת הראש היה עליו לראות תחילה את קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, רק אז הוא הבין שאין דרך אחרת, בשביל לקבל עול מלכות שמים שלימה עליו להרכין את הראש, לקבל על עצמו להתנהג במידת הענווה והשפלות, ולהיות כתלמיד מן המניין בפני משה רבינו, רבן של ישראל.
אך לאחר שהתאמץ יתרו לעשות זאת זכה למדרגה גבוהה ביותר, וכפי שדרשו רבותינו (שמות רבה כז, ח) למה נקרא שמו יתרו? שיתר פרשה אחת בתורה. רוב הפרשה מדברת באריכות על יתרו, בעוד שישנם הלכות רבות ודינים המורים שהתורה מתייחסת אליהם במילים בודדות, וזאת מפני שעשה יתרו צעד חריף וקשה ביותר, הרכין את הראש, עזב את כהונת מדיין וקיבל על עצמו להיות כבעל תשובה.
 ודווקא בפרשה זו של קבלת התורה זכה יתרו שתקרא הפרשה על שמו, ללמדנו שכדי לקבל את התורה מוכרח האדם להתנהג בענווה ופשוטות ולהרכין את ראשו בפני התורה הקדושה והכמיה (יעוי' בתענית ז ע"א ובמסכת דרך ארץ פ"ז ה"א).
יהי רצון שנוכח לתורה הקדושה באמת, ונראה בקרוב בישיעת ישראל השלימה, אמן.

את אלו ומזוק אל זית ישראל

באחד התגים המה ביתו של הגאון רבי עזרא עטיה זצוק"ל ראש ישיבת "פורת יוסף" ממבקרים, עד שבני המשפחה לא מצאו זמן ליטול ידיים. קבוצה מתלמידי הישיבה נכנסה ו**התקבלה בכבוד רב** על ידי הרב. דברו בדברי תורה ובענייני דיומא. והנה נכנס לבית הרב יהודי פשוט, אך מוקיר רבנו, וביקש לברך ולהתברך אצל רבי עזרא.
 האברכי התפלאו כשראו את מורם ורבים קם לקראתו ומשוחה עמו בנעימות. לאחר שהלך שאלוהו **במה זכה לכבוד זה**, ורבי עזרא ענה: "אדם זה הוא עני ומסכן, והוא זקוק לא רק לכסף, אלא גם לכבוד. השתדלתי להשלים את חסרונו."

"כל רגע ורגע שאדם חוסם פיו (מלדבר לשון הרע), זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך **ובריה יכולים לשער...**" (הגאון מוילנא)

לבי משה יחזקאל זצ"ל הנהיג את הישיבה בכל כוחו במשך כחמישים שנה חיים אין כסף, לא פעם אמר: "רבנו **יוסף חיים** זצוק"ל לא גבה מהקהילה שלו תשלום עבור הנהגתו, ואני אקח מהישיבה כסף?" תמיד נזהר שלא לקחת ולו משהו מהישיבה, ולא זו בלבד אלא שר' משה עוד **הוסיף מכספו** הפרטי וחתם על הוראת קבע לטובת הישיבה בסך אלף שקלים לחודש.
 תיזכר לטוב זוגתו היקרה אשר היתה לצידי בכל עניני הישיבה ואף בשלה ארוחות צהריים לאברכים במשך **שש עשרה שנה** חיים אין כסף. "סבתא מה המשכורת החרדית שלך כטבחיית בישיבה?" שאל פעם אחד הנכדים את הסבתא. היא פתחה מולו עינים גדולות וענתה בפליאה: "האם אתה מצפה מסבתא שלך **שתמכור מצוה** זו בכסף?" מעתה, לא היה כל פלא בעיני כאשר היה חסר סוכר לאברכים, הרים סבא את שתי ידיו וצעק: "רבי יוסף חיים-סוכר!!! ויהי כאשר סיים ר' משה את דבריו- והנה תורם אחד עם עגלה מלאה סוכר נכנס וצעק: חכם משה, תרומה ליישיבה..."

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשית, דינה בת ובה, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן סיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת שעידה, טעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד בן איהו, מרים בת זוהרה, הרב אליעזר בן שמחה, יחזקאל בן שמחה, רפאל בן קלרה, הרב יהודה יאיר, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, חתל רשל בת קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיא, שלמה בן דונה, **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**